

Der var ganske stille i Stuen. Der hørtes kun den stadig aftagende Lyd af Faderens besværlige Aandedræt og nu og da et Udbrud af halvt undertrykt Graad fra et af Børnene.

Saa var det omtrent ved Fire-Tiden, at Eberhardt tog sin Haand bort fra Faderens Legeme og rejste sig. Stille gik han omkring Sengens Fodende hen til Moderen, der sad sammensunken med Haanden for Øjnene.

»Mo'er,« sagde han efter varsomt at have berørt hendes Skulder. »Fa'er er gaaet bort.«

I det samme rejste de sig alle rundt om i Stuen og slog Kres omkring Sengen. Kun Moderen blev siddende. Hun havde i første Øjeblik set op paa Eberhardt med et bønfoldende Udtryk af Hjælpeløshed. Saa bøjede hun sig ned over den dødes Haand og lagde Kinden til den, som om hun manglede Mod til at møde Synet af hans brystne Øjne. Men lidt efter rejste ogsaa hun sig. Og idet hun ligesom under en Genopvaagnen af al Ungdomskærlighedens Ømhed strøg ham henover det hvide Haar, kyssede hun hans Pande og sagde:

»Ja, Børn, nu er Fa'er gaaet bort fra os. Men — Gud ske Tak og Pris! — det er ikke for bestandig. Han er blot gaaet forud for os til vort himmelske Hjem, hvor vi engang ved Guds Naade igen skal møde ham.«

»Amen!« kom det stille fra Signe; hun stod